

ק"פ 21950/10/12 - תום לביא נגד רון חולדאי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ק"פ 21950-10-12 לביא נ' חולדאי

בפני	כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי
קובל	תום לביא
נגד	
נאשם	רון חולדאי

החלטה

פתח דבר

מונחת לפניי בקשת ב"כ הנאשם לפסיקת תשלום הוצאות נגד הקובל, לאחר מחיקת הקובלנה עקב אי קיום הוראות בית המשפט מצד הקובל.

עניינה של הקובלנה בטענת הקובל כי הנאשם, ראש עיריית ת"א מר רון חולדאי, מזיק לנכס השייך לו בכך שהשתלט עליו, הפקיע חלקים ממנו וחסם את הכניסה אליו. עוד טען הקובל בכתב הקובלנה כי הנאשם הפעיל את קשריו על מנת למנוע את בירור טענות הקובל בבית המשפט.

הקובל לא היה מיוצג בשום שלב בקובלנה, והנאשם יוצג על ידי בא כוחו מתחילת ההליך.

רקע וטיעונים

ביום 17.4.13 הוגשה מטעם הנאשם בקשה לביטול הקובלנה הפלילית משלושה טעמים, ביניהם היותה הליך סרק. עוד ביקש הנאשם הוצאות לטובתו מכוח ס' 80 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). בהחלטתי מיום 2.5.13 קבעתי כי מדובר בשלב מקדמי להכרעה בטענה בדבר היות הקובלנה טורדנית, והוריתי על הגשת קובלנה מתוקנת על ידי שינוי העובדות והוראות החיקוק, תוך 60 ימים.

משחלפו כחמישה חודשים ולא קיים הקובל את ההחלטה, ניתנה לו ביום 30.9.13 ארכה להגשת הקובלנה המתוקנת. משהוגשה הקובלנה "המתוקנת", התברר כי נוסחה זהה לנוסח המקורי שהגיש הקובל עם פתיחת ההליך. בשלב זה ביקש ב"כ הנאשם להורות על מחיקת הקובלנה תוך שהוא מגולל את התנהלות הנאשם העולה לטענתו לכדי ניצול זכות

הגישה לערכאות והצפת המערכת בהגשת תביעות סרק כגון זו, וכן חזר וביקש פסיקת הוצאות לטובתו.

בתגובה לטענות אלה של ב"כ הנאשם הבהרתי ביום 14.10.13 כי לאור התרשמותי מהעדר יכולת של הקובל לנהל את ההליך בכוחות עצמו, ובהתאם לסמכותי על פי דין, ניתנת לקובל ארכה בת חודשיים למינוי עו"ד ולקיום כל החלטות בית המשפט שניתנו עד כה, אותן לא יישם.

משחלפו חודשיים ולא קיים הקובל החלטה זו, ולאור בקשה נוספת מטעם הנאשם, קבעתי ביום 17.12.13 כי יש לראות בקובל כמי שחזר בו מהגשת הקובלנה לפני תשובת הנאשם באופן המביא לביטולה, זאת מכוח סעיף 73 לחוק העונשין.

לעניין העתירה לפסיקת הוצאות, התבקשה תגובת הקובל.

הקובל הגיב לבקשה לחייבו בהוצאות אולם לא פירט כל טעמים המצדיקים דחיית בקשת ב"כ הנאשם. בנסיבות אלה ניתנה לקובל הזדמנות להגיב לעתירה להשתת הוצאות.

פסיקת הוצאות

בענייננו, כאמור, מוחזק הקובל כמי שחזר בו מהגשת הקובלנה לפני שניתן מענה לאישום, על כן ובהתאם לסעיף 94(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, דין הקובלנה להתבטל, והיא בוטלה.

כידוע, ההלכה הפסוקה מכירה באפשרות לחייב קובל בתשלום הוצאות לטובת הנאשם, אף במקרים בהם התבטל ההליך בשלבים מקדמיים, מחמת קבלת טענה מקדמית או כל טענת סף אחרת (עפ"א (ת"א) 80159/02 **חטר ישי נ' ארד** להלן: "עניין חטר ישי").

בכל הנוגע לקובלנה הפלילית, הובעה לא אחת הדעה, כי על אף שמדובר בהליך פלילי יש להשוותו לעניין עצם החיוב בהוצאות, להליך אזרחי, ולהכיר באפשרות להטלת הוצאות בדומה להוצאות לאחר דחייה על הסף של תביעה. כפי שהובהר בעניין חטר ישי: **"יש לבכר את חלופת הפרשנות האחרת, המבחינה לעניין סעיף 80(א) לחוק העונשין בין הליך פלילי רגיל לבין קובלנה פרטית, ולהתבונן על זו האחרונה, באספקלריה אזרחית באופן שביטולה של קובלנה מחמת קבלת טענת סף כזו או אחרת ישווה לדחייה על הסף של תובענה אזרחית מחמת טענה מקדמית, שאף היא מהווה "מעשה בית דין" לכל דבר ועניין"**.

אשר לאופי ההוצאות וגובהן, הובעו דעות שונות, כשמרבית הפוסקים סברו כי יש מקום להגביל את פסיקת ההוצאות לאלה הקבועות בתקנות סדר הדין הפלילי (פיצויים בשל מעצר או מאסר), תשמ"ב - 1982 (להלן: "התקנות") (ע"פ (ת"א) 70053/08 **אור עד מהנדסים (1987) בע"מ נ' קבוצת לב אופיר בע"מ**).

בעניינינו, הנאשם לא נעצר וההוצאות שניתן לפסוק הן הוצאות הגנתו. לא צורפו אסמכתאות לבקשה בדבר גובה ההוצאות בפועל. אני לוקחת בחשבון שהתקיימה ישיבה אחת ביום 30.9.13, וטרם נטענו טענות מהותיות על ידי מי מהצדדים. אני מתחשבת בבקשות השונות שנדרש הנאשם להגיש בזמן שהקובלנה הייתה תלויה ועומדת.

שקלתי גם את מצבו הכלכלי של הנאשם. עם זאת, למקרא רשימת ההליכים אשר הוצגה על ידי ב"כ הנאשם, המפרטת את ההליכים הרבים בהם פתח הקובל נגד גופים ציבוריים שונים, בין היתר נגד הנאשם, מתעורר הרושם שלפנינו תובע סדרתי. הקובל זכה לפטור מתשלום אגרה עקב מצבו הכלכלי, ומתעורר החשש שהמצב הכלכלי הקשה מאפשר לו נקיטת הליכים ללא תשלום אגרה וללא בלמים ורסנים ביחס להליך בו הוא נוקט.

סיכומי של דבר, בהתאם לתקנות, אני פוסקת לטובת הנאשם תשלום הוצאות בגין ייצוג בסך 1,500 ש"ח בצירוף מע"מ לתשלום תוך 30 יום מהיום. לאחר מכן ישא הסכום הפרשי הצמדה וריבית עד לתשלום בפועל.

ניתנה היום, כ' שבט תשע"ד, 21 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.